

Katekézis vázlatok a Hit évében

2012. október – Teológiai megfontolások

„Hiszek a mindenható Atyaistenben, mennynek és földnek teremtőjében”

A HIT ÉVE 2012
2013

HITVALLÁSUNK

- Istennel kezdődik, mert Isten „az első [...] és az utolsó” (Iz 44,6), *mindennek a kezdete és vége.*”
- az Atyaistennel kezdődik, mert az Atya a Szentháromság első isteni személye;
- az ég és a föld *teremtésével* kezdődik, mert a teremtés Isten minden művének kezdete és alapja (vö. KEK 198).

Mindenható Atya

„Amikor a hit nyelve »Atyának« nevezi Istent, két fő szempontra utal: Isten mindenkinek eredete és fölöttünk álló tekintély, ugyanakkor jóságos, és szeretettel gondoskodik minden gyermekéről.” (KEK 239)

Isten tulajdonságai közül a hitvallás egyedül az ő mindenhatóságát említi külön. Ez a mindenhatóság (vö. KEK 268–278):

- *Egyetemes*, azaz mindenre kiterjedő: Isten mindenre képes és mindent kormányoz. Mindenhatóságának alapja az, hogy mindent ő teremtett „*az égben és a földön*” (Zsolt 135,6). Ezért akarata szerint rendelkezik művéről és a mindenség neki engedelmeskedik. Az ő számára semmi sem lehetetlen. Ő a történelem, az emberi szívek és események Ura.
- *Szeretettel* teljes, mert Isten amellet, hogy mindenható, Atya is, aki gyermekeivé fogadja az embert. Irgalmas szeretete következtében hatalma elsősorban a bűnök megbocsátásában mutatkozik meg. Nem önkényes a hatalom gyakorlásában: „*Istenben ugyanis a hatalom és a lényeg, az akarat és az értelem, bölcsesség és az igazságosság ugyanaz.*”¹
- Titokzatos, mert nem e világ bölcsessége szerint mutatkozik meg: sokszor tűnik úgy, hogy Isten nem reagál a rosszra. „*A fizikai rossz és az erkölcsi rossz megengedése Isten részéről misztérium, amit Isten az Ő Fia, a rossz legyőzésére meghalt és föltámasztott Jézus Krisztus által világosít meg. A hit nyújt bizonyosságot afelől, hogy Isten nem engedné meg a rosszat, ha a rosszból nem fakasztana jót olyan utakon, melyeket mi teljesen csak az örök életben fogunk megismerni.*” (KEK 324) Isten a legtitokzatosabb

¹ AQUINÓI SZENT TAMÁS, *Summa Theologiae I.*, 25, 5 ad 1, in KEK 271.

módon az ő Fia megaláztatásában és föltámadásában nyilatkoztatta ki mindenhatóságát, melyek által legyőzte a rosszat. „Krisztus föltámadásában és fölragasztalásában az Atya véghezvitte »hatalmas erejének cselekedetét«, és megmutatta, »milyen mérhetetlenül nagy a hatalma rajtunk, akik hiszünk« (Ef 1,19 - 22).” (KEK 272) „Egyedül a hit képes ragaszkodni Isten mindenhatóságának titokzatos utaihoz. Ez a hit dicsekszik a maga gyengeségével és magára vonja Krisztus hatalmát.” (KEK 273)

A Teremtő

„»Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet« (Ter 1,1). A Szentírás ezen első szavai három dolgot állítanak: az örök Isten szólított létebe mindent, ami rajta kívül létezik; egyedül ő a Teremtő [...]; ami csak létezik [...] tőle függ, aki a létét adja.” (KEK 290)

Isten a világot bölcsességgel és szeretettel, szabad akaratából, dicsőségére teremtette. Az angyalokat és az egész látható világot egész gazdagságában ő teremtette.

Az ember

A teremtés művének csúcsa az ember, „»a földön az egyetlen teremtmény, melyet Isten önmagáért akart« (GS 24), egyedül ő hivatott arra, hogy megismeréssel és szeretettel részesedjék Isten életében. Ezért lett teremtve és ez méltóságának alapja”. (KEK 357)

„Az emberi egyed, mivel Isten képmása, a személy méltóságával bír: nem csupán valami, hanem valaki. Képes arra, hogy megismerje önmagát, uralkodjék önmagán, szabadon ajándékozza magát és közösségre lépjen más személyekkel; és kegyelemből szövetségre hivatott a Teremtőjével, hogy hittel és szeretettel válaszoljon neki, amit helyette senki meg nem tehet.” (KEK 357)

Az ember test és lélek egysége. A lélek szó a Szentírásban gyakran az egész emberi személyt jelenti, de jelenti azt is, ami által az ember leginkább Isten képmása: a szellemi princípiumot. (vö. KEK 362–365). Az ember teste részesedik Isten képmásának méltóságában: „pontosan azért emberi test, mert szellemi lélek élte, és az emberi személy mint egész van arra rendelve, hogy Krisztus testében a Szentlélek temploma legyen.” (KEK 364)

Isten férfinek és nőnek teremtette az embert, azaz mindkét nem Isten akarta valóság, férfiúi és női mivoltában az ember a Teremtő bölcsességét és jóságát tükrözi, aki elveszíthetetlen méltósággal ajándékozza meg őket. (vö. KEK 369)

„Az együtt teremtett férfi és nő Isten akaratából egymásért van. [...] nem mintha Isten mindegyiküket csak fél, tökéletlen embernek alkotta volna. Sokkal inkább személyes közösségre teremtette őket, melyben a két személy egymás »segítségére« lehet, mert egyrészt mint személyek egyenlők [...], másrészt férfiúi és női mivoltuk kölcsönösen kiegészíti egymást.” (vö. KEK 371–372)

